

† VARSANVIE
ARHIEPISCOPUL RÂMNICULUI

Iertarea și iubirea,
începutul învierii noastre

PASTORALĂ
LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI
2021

ÎNALTPREASFINȚITUL PĂRINTE
† VARSANUFIE
ARHIEPISCOPUL RÂMNICULUI

† VĂRSĂNYFIE
ARHIEPISCOPUL RÂMNICULUI

Iertarea și iubirea, începutul învierii noastre

Scrisoare pastorală la Sărbătoarea
Învierii Domnului

Editura *Praxis* a Arhiepiscopiei Râmnicului
Râmnicu-Vâlcea
2021

† VARSANVIE

Prin harul lui Dumnezeu,
Arhiepiscopul Râmnicului

**Preacuviosului cin monahal, preacucernicului cler și preaiubiților
credincioși din cuprinsul Arhiepiscopiei Râmnicului,
Har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh,
iar de la noi părintești binecuvântări!**

Hristos a înviat!

*„El a fost pedepsit pentru
mântuirea noastră și prin rănille
Lui noi toți ne-am vindecat”
(Isaia LIII, 5)*

*Preacuvioși și preacucernici părinți,
Iubiți fii și fiice duhovnicești,*

Dumnezeu atât de mult a iubit neamul omenesc, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a trimis în întunericul lumii acesteia, ca să biruiască în Trupul Său tot păcatul, pe diavol și moartea, iar pe omul care zăcea plin de răni să-l vindece

și să-l ducă împreună cu Sine acolo unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit, adică în Împărăția Sa cea pregătită nouă tuturor încă de la întemeierea lumii (*Matei XXV, 34*). Însă *modul* în care Dumnezeu a lucrat mântuirea noastră este mai presus de cugetul omenesc, așa cum sunt și *gândurile* Lui, și *căile* Lui (*Isaia LV, 8*). Dumnezeu ne-a iubit așa cum numai El Însuși o putea face, anume prin suferința, Jertfa pe Cruce și Învierea Fiului Său întrupat, cum spune Apostolul Ioan: „Aceasta e dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său *jertfă de ispășire* pentru păcatele noastre” (*I Ioan IV, 10*). Faptul că Întruparea a fost voia lui Dumnezeu și că El de bunăvoie S-a dat pe Sine pentru viața lumii este mărturisit de profeti cu sute de ani înainte, mai ales de către Profetul Isaia: „El a fost străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilile Lui noi toți ne-am vindecat... Chinuit a fost, dar S-a supus și nu și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere s-a adus și ca o oaie fără de glas, înaintea celor ce o tund, așa nu și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat... A fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă și-a dat viața ca *jertfă pentru păcat*, va vedea pe urmașii Săi...” (*Isaia LIII*).

Fiul lui Dumnezeu întrupat ne-a descoperit iubirea lui Dumnezeu față de noi, dar ne-a învățat totodată și iubirea omului față de Dumnezeu și față de aproapele său, deoarece El este singurul care a împlinit desăvârșit cele două porunci care cuprind toată Legea: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (*Luca X, 27*). El singur a împlinit porunca iubirii de la începutul vieții Sale și „până la moarte, și încă moarte pe cruce” (*Filipeni II, 8*). De aceea, diavolul - știind că omul care va trăi deplin *porunca iubirii* va putea strica împărăția morții și va ieși de sub stăpânirea lui -, a purtat război împotriva Domnului Iisus Hristos pentru a-L face să renunțe la iubirea față de Dumnezeu sau față de aproapele. Împotriva primei porunci, prin întreita-*ispitire* în pustia Carantaniei, adică prin dulceața mâncării, ori prin strălucirea bogățiilor sau slava lumească, a vrut să-L facă pe Mântuitorul Hristos să pună materia lumii mai presus de iubirea lui Dumnezeu. Dar, fiind rușinat, diavolul „s-a îndepărtat de la El, până la o vreme” (*Luca IV, 13*), ca apoi iarăși să pornească război împotriva Lui, sub altă formă. Deci, „neputând să-L facă

să calce porunca iubirii de Dumnezeu, prin cele ce I le-a făgăduit s-a străduit pe urmă, după ce El a venit în lume, să-L facă să calce porunca iubirii de aproapele, prin toate câte a uneltit, lucrând prin cei nelegiuți¹, cum observă Sfântul Maxim Mărturisitorul. Ceea ce nu a reușit diavolul în mod direct, prin ispita cu *plăcerea*, deci, a căutat mai apoi indirect, prin ispita *durerii* și a *fricii de moarte*. Cu acest scop i-a ridicat diavolul împotriva Mântuitorului Hristos pe cărturarii și fariseii vremii. Dar, știind Domnul scopul celui viclean, nu doar că nu i-a urât și nu i-a judecat pe chinătorii și vrăjmașii Săi, ci încă i-a iertat și i-a iubit până la sfârșit, rugându-Se pentru ei și zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” (*Luca XXIII, 34*).

Mântuitorul Hristos l-a biruit pe vrăjmașul cel vechi al neamului omenesc, prin faptul că i-a iubit pe cei ce L-au urât cu toată puterea lor, pentru că nu cuiele, ci *iubirea* a fost aceea care L-a ținut până la sfârșit pe Sfânta Cruce. Ne-a arătat ce este *iubirea cea adevărată față de tot omul*, lepădându-Se de slava lumii acesteia și fiind Cel părăsit de către toți prietenii Săi, Cel înconjurat de mulți martori mincinoși, Cel scuipat în obraz, Cel bătut cu pumnii și cu palmele, Cel așezat în mijlocul tâlharilor, Cel disprețuit mai mult decât ucigașul Baraba, Cel împotriva Căruia întreg iadul striga prin gura celor ce se aflau înaintea lui Pilat: *Să fie răstignit!*, Cel biciuit și batjocorit de cohorta soldaților, Cel încununat cu spini și bătut cu trestia peste cap, Cel căzut sub lemnul Crucii, Căruia I S-a dat să bea vin amestecat cu fiere, Cel răstignit între tâlhari și hulit de trecători (*Matei XXVI-27*), Cel împuns cu sulița în coastă (*Ioan XIX, 34*) și omorât pentru păcatele noastre. Acesta singur ne-a învățat ce este iubirea! Deci, să nu privim noi atât la răufăcătorii încolăciți în jurul Său ca niște șerpi veninoși, cât la *felul* cum a stat Mântuitorul nostru în mijlocul lor, neclintit în iubirea și bunătatea Sa, știind că, după noaptea cea mai cruntă prin care a trecut omenirea, s-a ivit dimineața cea mai vie și mai strălucitoare dintre toate. Toate acele guri de iad deschise împotriva Lui au fost zdrobite prin *smerenie* și *răbdare*, prin *iubire* și prin *rugăciunea pentru vrăjmași*, afară de care nu există arme mai tari împotriva răutății celei de multe feluri, cum spune și Sfântul Maxim, arătând modul în care Domnul a câștigat biruința: „Blestemat de ei, El Se purta cu îndelungă răbdare... și le arăta toate faptele iubirii, iar pe cel ce lucra prin ei - pe diavolul -

¹ SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Cuvânt ascetic*, 11, în *Filocalia*, II, Editura Humanitas, București, 2005, p. 28.

îl bătea cu iubirea de oameni față de cei purtați de el. O, minunat război! În loc de ură, El arată iubirea și răpune pe tatăl răutății, prin bunătate. În acest scop, răbdând atâtea rele de la ei... S-a străduit până la moarte în chip omenesc pentru porunca iubirii și, dobândind biruința deplină împotriva diavolului, a primit cununa învierii pentru noi”². Puterea cea mare a lui Dumnezeu, care ne izvorăște și nouă tuturor din Persoana Fiului Său întrupat, aceasta este: *iubirea față de tot omul*, iubire care nu cade nici suferind moartea cea mai nedreaptă de dragul altora, precum Însuși spune: „Să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu”, căci „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi” (Ioan XV, 12-13). De atunci și până astăzi, aceeași este *calea* și aceleași sunt *armele* împotriva stăpâniilor întunericului, despre care Apostolul Pavel spune că Domnul „le-a dezbrăcat de putere... și le-a dat de ocară în văzul tuturor, biruind asupra lor prin cruce” (Coloseni II, 15).

Semn al iubirii smerite, Jertfa pe Cruce a Mântuitorului Hristos este, totodată, și semnul atotputerniciei Sale, întrucât ea nu poate fi despărțită de Învierea Sa din morți, care „încoronează viața și moartea Sa pentru noi, aducându-ne rezultatul pentru care El a trăit și a murit”³, cum spune Părintele Dumitru Stăniloae. Cel smerit și blând ca un miel biruiește prin blândețea și Jertfa Sa toate fiarele sălbăticită ale întunericului, astfel că abia prin Învierea Sa din morți putem spune că învățătura Mântuitorului Hristos se desăvârșește. Dar, fără nici o îndoială, nu pentru Sine a dobândit biruința asupra morții Cel atotputernic și veșnic, ci pentru noi, cum spune Sfântul Nicolae Velimirovici: „Victoria nu L-a făcut pe El mai bogat, nici mai slăvit, nici mai puternic, ci pe noi. Victoria Lui nu e înălțare de Sine, ci iubire; nu e luare, ci dăruire... Domnul Cel înviat dă biruința cu mâinile-L amândouă fiecăruia dintre noi... și Se bucură când, prin biruința Lui, suntem noi mai bogați, mai slăviți, mai puternici”⁴. Ni se deschide astfel un nou plan de existență, superior păcatului și morții, cum ne învață Sfântul Ioan Damaschin să cântăm în *Canonul Învierii*: „Prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului

² SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Cuvânt ascetic*, 12, pp. 28-29.

³ Părintele Dumitru STĂNILOAE, *Teologia Dogmatică Ortodoxă*, vol. II, Editura IBMBOR, București, 1978, p. 27.

⁴ SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI, *Predici*, trad. Anca Sârbulescu, Editura Ileana, București, 2006, p. 216.

și începătura altei vieți, veșnice”⁵. Iar începutul vieții veșnice îl facem astăzi și ori de câte ori ne împărtășim cu Trupul cel înviat al Domnului Iisus Hristos.

Dreptslăvitori creștini,

Domnul a împlinit ca om toate poruncile Sale, pentru ca și noi să îndrăznim întru împlinirea lor. Care sunt poruncile?! Fără a lăsa deoparte *credința, rugăciunea, smerenia* sau *blândețea*, să luăm aminte astăzi la *iubirea vrăjmașilor*, potrivit poruncii Sale: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri!” (*Matei V, 44-45*).

Pătimirile, Răstignirea și Învierea Domnului ne învață că nimeni nu poate învia cu adevărat dacă mai întâi nu s-a jertfit pe sine în focul iubirii pentru toți semenii săi. Putem spune că abia prin iubirea vrăjmașilor punem început învierii noastre launtrice, nădăjduind astfel și spre Învierea care va să vină. Nu întâmplător, o cântare din slujba de astăzi tâlcuiește Învierea Domnului, astfel: „Și să ne luminăm cu prăznuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm! Să zicem: *Fraților!* și celor ce ne urăsc pe noi! Să iertăm toate pentru Înviere! Și așa să strigăm: *Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le!*”⁶. Scumpă este înaintea Domnului iubirea între oameni, iar mai ales iubirea vrăjmașilor. Sfântul Siluan Athonitul spune că Dumnezeu va păzi lumea cât timp va exista în lume iertarea și iubirea vrăjmașilor, dar „când iubirea pentru vrăjmași va dispărea cu totul de pe fața pământului, atunci lumea va pieri în focul dezbinării atotcuprinzătoare”⁷. De aceea, dacă ne vom sili inima a iubi pe vrăjmași, oricât de greu ne-ar veni la început, pentru dorința noastră cea bună Dumnezeu ne va da pace și bucurie, încă fiind noi în cuptorul pătimirilor. Iar puterea să o cerem Lui în rugăciune, zicând: „Dă mie, Doamne, până în sfârșit a rămâne în dragostea Ta! Dă mie, pentru dragostea

⁵ *Slujba Învierii, Rânduiala slujbei din noaptea Sfintelor Paști, Canonul Învierii, VII, București, 2000, p. 37.*

⁶ *Slujba Învierii, Rânduiala slujbei din noaptea Sfintelor Paști, Stihiră la Laude, p. 44.*

⁷ *ARHIMANDRITUL SOFRONIE, Cuviosul Siluan Athonitul, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2009, p. 245.*

Ta, a răbda toate scârbele și durerile!”⁸.

Să nu spună nimeni că nu este puțință a birui și noi păcatul, pe diavol și moartea, așa cum le-a biruit Mântuitorul nostru, câtă vreme *umblăm pe aceeași cale (I Ioan II, 6)* și folosim aceeași *metodă!* Ne vin în întâmpinare Apostolii și cetele de mucenici și cuvioși, toți cei de care lumea nu era vrednică și care „au suferit batjocură și bici, ba chiar lanțuri și închisoare; care au fost uciși cu pietre, au fost puși la cazne, au fost tăiați cu fierăstrăul, au murit uciși cu sabia” (*Evrei XI, 36-37*). Toți aceștia au biruit lumea prin iubirea lor, stând „cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul și plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocară ei și a șezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu”, cum spune Apostolul Pavel: „luați aminte la Cel Ce a răbdat de la păcătoși, asupra Sa, o atât de mare împotrăvire, ca să nu vă lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre” (*Evrei XII, 1-3*).

Apostolii și sfinții din toate timpurile au înțeles cuvântul Evangheliei și au mers pe *calea* deschisă de Cel Care prin Jertfa Sa ne-a dăruit nouă tuturor biruința Învierii Sale. Nu întâmplător, încă fiind în lume, El ne-a spus: „Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât... Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni” (*Ioan XV, 18-20*). La fel au învățat și Apostolii, zicând: „Prin multe suferințe trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu” (*Fapte XIV, 22*); și iarăși: „Toți care voiesc să trăiască cucernic în Hristos Iisus vor fi prigoniți” (*II Timotei III, 12*). Dar, ca să nu creadă cineva că sfinții biruiau prin ei înșiși relele îndreptate împotriva lor, Apostolul Pavel cel mult-pătimitor spune despre sine: „Toate le pot întru Hristos, Cel ce mă întărește!” (*Filipeni IV, 13*). Toți sfinții au avut conștiința că Dumnezeu este Cel Care luptă și biruiește în cei care Îi împlinesc poruncile, cum arată Sfântul Ciprian într-un cuvânt către martiri: „Nici amenințările nu-i înfricoșează, nici chinurile, nici caznele nu-i înving, fiindcă *Cel Care este în noi este mai mare decât cel care este în lumea aceasta*, și nici o pedeapsă pământească nu are mai mare putere în *a doborî*, decât are ocrotirea dumnezeiască în *a înălța*”⁹. Cu această conștiință rostim și noi rugăciunea din *Acatistul Mântuitorului Hristos*, zicând: „Trupul Tău întins pe Cruce

⁸ ARHIMANDRITUL SOFRONIE, *Cuviosul Siluan Athonitul*, p. 387.

⁹ SFÂNTUL CIPRIAN, EPISCOPUL CARTAGINEI, *Scrisori*, X, I.2, Editura Sophia, București, 2011, p. 53.

să întindă către Tine mintea mea, cea trasă jos de diavoli. Capul Tău, pe care l-ai aplecat pe Cruce, să înalțe capul meu cel palmuit de potrivnici. Preasfintele Tale mâini, pironite de cei fără de lege pe Cruce, să mă tragă spre Tine din prăpastia pierzării, precum a făgăduit preasfântă gura Ta!". În lupta cu patimile, Dumnezeu „nu este astfel, încât doar să privească pe robii Săi, ci *El Însuși luptă în noi. El Însuși dă lupta. El Însuși, în înfruntarea luptei noastre, încununază și este deopotrivă încununat*"¹⁰.

Dar, nu doar fiii Noului Testament au mers pe *calea* lui Dumnezeu, ci și alți drepti din Vechiul Testament. Îl vedem astfel pe Regele David, însoțit de armata și de poporul său, cum este blestemat și lovit cu pietre de un bărbat din casa lui Saul. Smerindu-se, regele a tăcut, ba încă i-a oprit și pe soldații săi de la ucidere, zicând: „Lăsați-l să blesteme, căci Domnul i-a poruncit să blesteme pe David. Cine, deci, poate să-i zică: *De ce faci tu așa?...* Poate va căuta Domnul la umilirea mea și-mi va răsplăti cu bine pentru acest blestem al lui" (*II Regi XVI, 10-12*). Pentru smerenia regelui, nu după multă vreme, acel bărbat hulitor a căzut cu fața la pământ înaintea lui, mărturisindu-și păcatul său și cerându-i iertare. Regele știa că fără voia lui Dumnezeu nimic nu se lucrează (*Matei X, 30*) și înțelegea că acesta este modul tainic în care Dumnezeu vindecă sufletul cel rănit cu păcatele. În acest sens, Sfântul Maxim Mărturisitorul spune: „Când îți va veni vreo încercare pe neașteptate, nu învinovați pe cel prin care a venit, ci întreabă-te *pentru ce* a venit? Și vei afla îndreptare"¹¹. Iarăși, un Părinte anonim din *Pateric* tâlcuiește pedagogia lui Dumnezeu, astfel: „Dacă cineva își amintește de cel care l-a supărat, sau l-a necinstit, sau l-a vorbit de rău, sau l-a păgubit, este dator să-l poarte în minte ca pe un vindecător trimis de Hristos și se cuvine să-l aibă ca pe un binefăcător. Pentru că supărarea este a sufletului bolnav. Că, dacă nu erai bolnav, nu ai fi suferit. Și se cuvine să te bucuri cu fratele tău, că prin el cunoști boala ta, și să te rogi pentru el, ca pentru un medicament vindecător trimis de Iisus. Iar dacă te superi pe el, este ca și când ai zice împotriva lui Iisus: Nu vreau să primesc medicamentele Tale, ci vreau să putrezesc cu rănille mele"¹². Găsim

¹⁰ SFÂNTUL CIPRIAN, EPISCOPUL CARTAGINEI, *Scrisori*, X, IV.4, p. 56.

¹¹ SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Capete despre dragoste*, II, 42, în *Filocalia*, II, București, 2005, p. 72.

¹² *Patericul Mare*, Cap. XVI: *Despre a nu răspunde răului cu rău*, 41, Editura Bizantină, București, 2016, p. 793.

aici un motiv în plus să-i iertăm, să-i iubim și să ne rugăm pentru cei care ne fac necazuri, ajutându-ne fără voia lor să scoatem din inima noastră mândria, slava deșartă și autosuficiența egoistă, care dezbină tot mai mult societatea actuală.

Pentru a ne arăta că prin răbdarea și smerenia noastră le facem bine și celor care ne prigonesc, Sfântul Ioan Gură de Aur observă că Mântuitorul Hristos lucrează o minune, fiind pironit pe Cruce: „El a schimbat sufletul cel rău al tâlharului, nu atunci când a înviat morți, când a certat duhurile și marea, când a izgonit pe diavoli, ci acum, când era răstignit, pironit, ocărât, scuipat și batjocorit”¹³. Iarăși, prin smerenia lor, unii Părinți au izbăvit și demonizați, cum citim în *Pateric*: „Pe un pustnic dintre monahi l-a lovit peste obraz un om demonizat care spumega înfricoșător. Iar Bătrânul s-a întors și i-a dat și celălalt obraz. Și diavolul, neputând să suporte focul smereniei, a plecat îndată”¹⁴. Când îi iertăm pe vrăjmași, atunci Dumnezeu începe să lucreze mântuirea lor, izbăvindu-i de duhurile rele. Se cuvine, deci, să așteptăm sfârșitul răului care vine peste noi, ca să înțelegem binele care s-a lucrat prin el, cum învață Marcu Ascetul: „De ai fost păgubit, sau ocărât, sau prigunit de cineva, nu lua în seamă *cele de acum*, ci așteaptă *cele viitoare*; și așa vei afla că omul acela ți-a fost pricină de multe bunătăți, nu numai în vremea de aici, ci și în veacul viitor”¹⁵. Acest îndemn filocalic este cuprins în proverbul inspirat de Dumnezeu: *Tot răul, spre bine!* E rânduiala lui Dumnezeu să întoarcă spre folosul nostru toată răutatea vrăjmașului, așa cum numai El știe s-o facă. Dacă înțelegem că vine un timp când numai smerenia și dragostea contează și că pe ele trebuie să le lucrăm, atunci vom vedea lucruri minunate în viața noastră, vindecări și întoarceri neașteptate la Dumnezeu.

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

Biserica întreagă trăiește și biruiește lumea sub semnul Sfintei Cruci. Cu toate acestea, ea rămâne o taină nepătrunsă - devenind chiar sminteală și nebunie (*I Corinteni I, 23*) - pentru toți aceia care nu o iubesc și caută în zadar

¹³ SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR, *Predici la sărbători împărătești..*, Editura IBMBOR, București, 2006, p. 89.

¹⁴ *Patericul Mare*, Cap. XV: *Despre smerita cugetare*, 180, p. 751.

¹⁵ MARCU ASCETUL, *Despre legea duhovnicească*, 67, 114, în *Filocalia*, I, București, 2008, pp. 223, 227.

alte căi de mântuire. Nouă însă, celor care mărturisim că Fiul lui Dumnezeu întrupat a biruit păcatul și moartea prin iubirea Sa smerită și răstignirea Sa pe Cruce, dăruindu-ne tuturor biruința Învierii Sale, nu ni s-a descoperit altă cale spre Împărăția lui Dumnezeu, decât calea cea împărătească și bătătorită a tuturor celor care „imită pe Domnul și merg pe urmele Lui”¹⁶. De aceea, spune Sfântul Isaac Sirul, „când află pace neschimbată în calea ta, teme-te, pentru că ești departe de cărarea pe care pășesc picioarele obosite ale sfinților; căci, cu cât pășești mai sigur pe calea ce duce spre cetatea Împărăției și te apropii de cetatea lui Dumnezeu, cu atâta să ai mai mult ca semn tăria necazurilor ce te întâmpină”¹⁷. În întunericul lumii acesteia, nu putem fi martori și făclii ale Învierii Domnului decât prin propria moarte și înviere, precum ne învață fără cuvinte și lumânările aprinse pe care le ținem în mâinile noastre. Asemenea ne învață și bobul de grâu, care „e de trebuință să cadă mai întâi în putreziciune și necinste (în pământ), și apoi să primească podoaba veșmântului și rodul înmulțit”¹⁸. De aceea, când ne rugăm lui Dumnezeu să ne curățească viața de întinăciune și să ne ridice din robia păcatului, să nu ne mirăm dacă „El ne trimite câte-o răstignire în fiecare zi, câte-o săptămână a patimilor, câte-o viață pe cruce”¹⁹. Lucrarea noastră de căpătâi, așadar, nu trebuie să fie grija *cum* să coborâm de pe crucea durerilor de zi cu zi, ci grija de a nu fi coborâți de pe cruce încă nevindecați, grija „să-L bucurăm pe Domnul prin smerenia noastră, prin răbdare, prin blândețe, prin îndelugă-răbdare, prin cuviință, prin pace, prin mulțumire”²⁰ și, bineînțeles, grija de a ajunge să-i iubim pe vrăjmașii noștri, ca astfel „să ne tămăduim unii pe alții prin smerenie”²¹.

Vă reamintim, cu această ocazie, că, în ziua de 16 mai - în *Duminica a treia după Paști*, numită a *Mironosițelor*, când prăznuim *Aducerea în Oltenia a moaștelor Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica*, ocrotitorul *Arhiepiscopiei Râmnicului* -, vă așteptăm la Catedrala Arhiepiscopală

¹⁶ SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Cuvânt ascetic*, 2, p. 24.

¹⁷ SFÂNTUL ISAAC SIRUL, *Cuvinte despre nevoință*, XLVI, în *Filocalia*, X, Editura Humanitas, București, 2008, p. 216.

¹⁸ SFÂNTUL SIMEON METAFRASTUL, *Parafrază în 150 de capete*, 60, în *Filocalia*, V, București, 2005, p. 294.

¹⁹ PĂRINTELE ARSENIE BOCA, *Cuvinte vii*, Editura Charisma, Deva, 2006, p. 79.

²⁰ SFÂNTUL VARSANUFIE CEL MARE, *Scrisori duhovnicești*, 516, în *Filocalia*, XI, București, 2009, p. 440.

²¹ SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, *Cuvânt ascetic*, 41, p. 46.

din Râmnicu-Vâlcea să participați la Sfânta Liturghie pentru a ne ruga împreună Sfântului Ierarh Calinic, Episcopul Râmnicului, celui care a străbătut neclintit *calea* Împărăției lui Dumnezeu și a dobândit îndrăznire în rugăciunea către El și ocrotește pe toți cei care viețuiesc în Ținutul binecuvântat al Vâlcii, și pentru a-i cere să mijlocească pentru noi înaintea sfințelor sale moaște, care se află așezate spre închinare și binecuvântare, știind că moaștele sfinților, „măcar că ele încă nu înfățișează trupurile cele înviatae, au primit putere făcătoare de minuni de la sufletele lor înviate, care sălășluiesc întru ei”²².

Ne rugăm ca Mântuitorul Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Cel Ce din nemăsurata Sa bunătate ne-a arătat nouă calea cea mai bună - adică smerenia, de la Cina cea de Taină când a spălat picioarele ucenicilor și până la Cruce și la îngropare și Care ne-a iubit pe noi până la sfârșit (*Ioan XIII, 1*), întreaga noastră viață să o umple de harul Învierii Sale; gura noastră să o umple de lauda Sa; buzele noastre să le deschidă spre slăvirea numelui Său; mâinile noastre să le întindă spre lucrarea poruncilor Sale; picioarele noastre să le îndrepteze spre vestirea Evangheliei Sale; toate mădularele și gândirea noastră să le întărească și să le lumineze cu harul Său spre slava Preasfintei Treimi și călăuzirea noastră în Împărăția veșnică a iubirii Sale!

Hristos a înviat!

Al vostru al tuturor, de tot binele voitor și către Hristos
Domnul, Cel Înviat din morți, rugător,

† **VARSANUFIE**

Arhiepiscopul Râmnicului

²² SFÂNTUL NICOLAE VELIMIROVICI, *Cugetări și Predici la Învierea Domnului*, Editura Predania, București, 2020, p. 61

Pastorală dată în reședința arhiepiscopală din
Râmnicu-Vâlcea, la Sărbătoarea Învierii Domnului
din anul mântuirii 2021.

Precucernicii și Preacuvioșii Părinți din Arhiepiscopia
Râmnicului vor citi această Pastorală în bisericile parohiale
sau mănăstirești la Sfânta Liturghie a Învierii Domnului, iar
la filiale a doua zi.

ARHIEPISCOPIA RÂMNICULUI
Str. Arhiepiscopiei, nr. 1, Râmnicu-Vâlcea,
cod 240178
Județul Vâlcea, România
www.arhiepiscopiaramnicului.ro